

Dr Robert A. Peterson, Zbawienie, sesja 15, Adopcja, część 2 i Zbawienie, część 1, Rozpoznanie historyczne

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert Peterson i jego wykład o zbawieniu. To jest sesja 15, Adopcja, część 2 i Uświęcenie, część 1, Historyczne rozpoznanie.

Kontynuujemy nasze wykłady o zbawieniu, omawiając szczególny aspekt zastosowania zbawienia znany jako Adopcja.

Mówiliśmy o naszej potrzebie tego, niewolnictwie grzechu i siebie, źródle Adopcji, miłości Boga, podstawie osoby Chrystusa przez wiecznego syna Boga, stajemy się duchowymi synami lub córkami Boga. On był synem Boga z natury. Stajemy się duchowymi synami lub córkami Boga z łaski przez wiarę, a teraz Adopcja oznacza, i powinienem powiedzieć jeszcze raz, być może obraz Zadośćuczynienia, który odpowiada Adopcji biblijnie, właśnie tam w Galatach 4, 1 do 7, jest Odkupieniem. Adopcja oznacza wiarę.

Podobnie jak usprawiedliwienie, adopcja jest z łaski przez wiarę w Chrystusa. Adopcja jest całkowicie z łaski, ponieważ jako niewolnicy grzechu i egoizmu, nigdy nie moglibyśmy odkupić samych siebie. Psalm 49:7 do 9, jest jasny, cytat, naprawdę żaden człowiek nie może odkupić drugiego ani dać Bogu ceny swojego życia, ponieważ okup za ich życie jest kosztowny i nigdy nie wystarczy, aby żył wiecznie i nigdy nie zobaczył dołu, bliski cytat.

Dlatego, to jest Psalm 49:7 do 9, dlatego Paweł znajduje Odkupienie tylko w Chrystusie, cytuję, Efezjan 1:7, w Nim mamy Odkupienie przez Jego krew, odpuszczenie naszych grzechów, Efezjan 1:7. W rzeczywistości, Paweł wyraża naszą ostateczną Adopcję jako Odkupienie, Rzymian 8:23. Moje notatki są błędne. My sami, którzy mamy Ducha jako pierwsze owoce, również wzdychamy w sobie, z utęsknieniem czekając na Adopcję, Odkupienie naszych ciał, Rzymian 3, Rzymian 8:23.

Odkupienie w Chrystusie jest przywłaszczane przez wiarę, jak świadczy Paweł. W Liście do Galatów 3:26 napisano, że przez wiarę wszyscy jesteście synami Bożymi w Chrystusie Jezusie, w Liście do Galatów 3:26. I chociaż niektórzy sądzą, że Jan mówi tylko o odrodzeniu, a nie o adopcji, jak rzeczywiście oświadcza Jan 1:13, werset 12 z 1 Listu Jana 1 wydaje się mówić o adopcji przez wiarę w Chrystusa.

Ale wszystkim, którzy przyjęli Chrystusa, dał prawo, aby stali się dziećmi Bożymi, tym, którzy wierzą w Jego imię. Ponadto Duch pozwala nam wierzyć, co skutkuje Adopcją. Duch daje dar wiary.

1 Koryntian 12, około 3, nikt nie może powiedzieć, że Jezus jest Panem, chyba że przez Ducha Świętego. I tutaj Duch pozwala nam wierzyć w Adopcję. Paweł mówi w Rzymian 8:15, otrzymaliście Ducha Adopcji, przez którego wołamy: Abba, Ojczy, Rzymian 8:15.

Abba to aramejskie słowo, którego dzieci używają, aby zwrócić się do kochanego ojca, podobnie jak Daddy lub Papa. Uzasadnienie, i nie oznacza Dada, to nie jest gadanie dzieci. To słowo dziecka skierowane do ojca, który jest szanowany i kochany.

Uzasadnienie i Adopcja to obrazy zbawienia wzięte z sali sądowej. Uzasadnienie znajduje się w dziale karnym. Adopcja znajduje się w sądzie rodzinnym.

Oba są z Bożej łaski przez wiarę tylko w samego Chrystusa. Usprawiedliwienie jest ogłoszeniem wierzących przez Boga sprawiedliwymi poprzez przypisanie im sprawiedliwości Chrystusa, podczas gdy Adopcja jest przyjęciem wierzących przez Ojca do swojej rodziny jako ukochanych dzieci. Rzymian 8:15, otrzymujecie Ducha Adopcji, przez którego wołamy: Abba, Ojczy.

To znaczy, że Duch pozwala nam nazywać Boga Ojcem w prawdzie. Na całym świecie dzisiaj miliony ludzi będzie modlić się Ojczy Nasz, Modlitwą Pańską, Ojczy Nasz, który jesteś w niebie, i tak dalej. A wielu z nich nie zna Pana.

Tak więc Rzymian 8:15 nie mówi, że nie można wypowiedzieć słów Nasz Ojczy bez zbawienia. Nie, znaczenie jest takie, że nie można wypowiedzieć tych słów i mieć ich na myśli i poznać Boga jako Ojca poza Duchem Świętym. Dlatego Rzymian 8 nazywa Go Duchem Adopcji.

Pomyśl o tym. Bóg jest Ojcem, Synem i Duchem Świętym. Imiona pierwszych dwóch osób Trójcy są tak sprzyjające doktrynie Adopcji.

Bóg jest Ojcem. Bóg jest Synem. Imię Duch Święty, mówię z szacunkiem, nie wywołuje u nas ciepłych uczuć.

Co zatem czyni Bóg? Modyfikuje imię trzeciej osoby Bóstwa, aby lepiej przekazać nam doktrynę adopcji. On jest Duchem Adopcji, Rzymian 8:15. On jest Duchem Jego Syna.

Jego odnosi się do Ojca, Galacjan 4:6. Duch Święty jest Duchem Jego Syna. To znaczy, Duch Święty jest Duchem Syna Ojca. Cała Trójca jest, w tym wyrażeniu, Duchem Jego Syna.

Tak więc Bóg zmienia imię trzeciej osoby Trójcy, aby obdarzył nas swoją miłością w Adopcji. Adopcji i zjednoczeniu z Chrystusem. Jeśli uważnie słuchasz, możesz się tego spodziewać.

Podobnie jak każdy inny aspekt zastosowania zbawienia, Adopcja następuje w zjednoczeniu z Chrystusem. Cytat, Galacjan 3:26 , Przez wiarę wszyscy jesteście synami Bożymi w Chrystusie Jezusie. W Chrystusie Jezusie mówi się tutaj o zjednoczeniu z Chrystusem.

Paweł naucza zatem, że wiara jest środkiem, przez który wierzący Galaci są adoptowani, a adopcja odbywa się w zjednoczeniu z Chrystusem. Zjednoczenie z Chrystusem jest wielkim kręgiem adopcji, usprawiedliwienia, uświęcenia, nawrócenia i każdego innego błogosławieństwa w Chrystusie, które jest w Chrystusie Jezusie. Są w tym większym kręgu.

Adopcja jest podzbiorem zjednoczenia z Chrystusem. Większość uczonych i tłumaczy przyjmuje frazę in Christ Jesus niezależnie, a nie jako przedmiot wiary. Moo zgadza się i wyjaśnia, cytując; niezależnie, te dwie frazy podsumowują dwa kluczowe elementy nauczania Pawła w Galatach i, w istocie, jego teologii jako całości.

Nasza relacja z Bogiem jest ustanowiona przez naszą jedność z Chrystusem Jezusem, a ta jedność z kolei jest zabezpieczona przez naszą wiarę. Przez wiarę wszyscy jesteście synami Bożymi w Chrystusie Jezusie. Galacjan 3:26.

Adopcje i błogosławieństwa są liczne. Podsumuję pięć z nich. Jest co najmniej pięć cudownych błogosławieństw Ojca, który nas adoptuje do swojej rodziny.

Po pierwsze, należymy do naszego niebiańskiego ojca i jesteśmy częścią jego rodziny. Galacjan 4:4 i 5. Bóg posłał swego syna, aby odkupił tych pod prawem, abyśmy mogli otrzymać adopcję jako synowie. Galacjan 4:4 i 5. Bóg jest naszym Ojcem, a my jesteśmy jego synami lub córkami.

Bóg zaspokaja naszą głęboką potrzebę przynależności, umieszczając nas jako dorosłe dzieci w swojej rodzinie. Znamy Boga i jesteśmy znani przez Niego. Wszyscy inni wierzący są naszymi braćmi i siostrami w Chrystusie.

Przemawiałem na wielu rekolekcjach na temat adopcji, pisząc książkę dla wydawnictwa PNR zatytułowaną Adopted by God. I ku mojemu zaskoczeniu dowiedziałem się, że dwóch innych pastorów lub profesorów nauczających na tym rekolekcjach zostało pociągniętych do doktryny adopcji z tego samego powodu, co ja — z powodu prawdziwego braku w naszych relacjach z naszymi ziemskimi ojcami.

Ponadto, na rekolekcjach tylko dla mężczyzn, zostałem pobłogosławiony, ponieważ przekazałem te same proste nauki o adopcji, które przekazuję teraz, być może w innym formacie, ale te same nauki z Rzymian 8 i Galatów 4, dwóch kluczowych miejsc o adopcji. Galatów 4:1 do 7. Rzymian 8, jak 14 do 19, dokładnie tam. I Bóg pobłogosławił.

A w czasie dzielenia się przy stołach, mężczyźni płakali, dorośli mężczyźni, prawdopodobnie tylko dlatego, że było to w obecności ich braci i bez ich żon, płakali, gdy odczuwali utratę miłości ich ziemskiego ojca, brak, i po prostu płakali z radości z bycia przytoczonym dobrocią i łaską miłości ich niebiańskiego ojca, która nie zastąpiła całkowicie tego braku miłości od ziemskiego ojca, ale z pewnością zrobiła coś wspaniałego dla nich w ich sercach. To było wielkie błogosławieństwo być narzędziem Boga i oglądać, jak Bóg działa. Bóg zaspokaja naszą głęboką potrzebę przynależności, umieszczając nas jako dorosłe dzieci w swojej rodzinie.

On jest naszym ojcem. My jesteśmy jego dziećmi. Znamy go.

On nas zna. Wszyscy inni wierzący są naszymi braćmi i siostrami w Chrystusie. Po drugie, Bóg daje nam ducha synostwa, który pozwala nam nazywać Go ojcem w prawdzie.

Paweł pisze, jak przed chwilą przeczytałem, Rzymian 8:15, bo nie otrzymaliście ducha niewoli, by znów popaść w bojaźń, lecz otrzymaliście ducha adopcji, w którym wołamy: Abba, Ojcze, Duchu Święty. Duch adopcji pociąga nas do zbawczej wiary w Odkupiciela, Jezusa, abyśmy mogli wejść do rodziny Bożej. Duch odgrywa również drugą rolę.

Cytat: w wersecie Rzymian 8:16 Duch sam świadczy razem z naszym duchem, że jesteśmy dziećmi Bożymi. Rzymian 8:16, tajemniczo, Duch sam świadczy razem z naszym ludzkim duchem, że jesteśmy dziećmi Bożymi. Tajemniczo, Duch zapewnia nas w środku, że Bóg jest naszym ojcem, a my jesteśmy jego.

Zastępuje nasz strach wolnością. Najważniejszym środkiem Boga, aby zapewnić swoje dzieci, są obietnice Jego słowa. Ale radujemy się, że nadzieja tych obietnic, cytuję, nas nie zawiedzie, ponieważ miłość Boża została wylana w naszych sercach przez Ducha Świętego, który został nam dany.

Zamknij cytaty, Rzymian 5:5. Jak zawsze, pewność opiera się na trzech rzeczach: słowie Bożym zewnętrznym wobec nas, posłudze Ducha Świętego w nas i Bogu działającym w naszym życiu, zarówno wewnątrz, jak i na zewnątrz nas, jeśli wolisz. Te dwie ostatnie są subiektywne, biblijne, cudowne i prawdziwe, ale nie są tak ważne jak pierwsza. To obietnica zbawienia, w tym przypadku adopcji, na której musimy opierać naszą pewność, ponieważ czasami nie czujemy Ducha Świętego w sobie, a czasami nasze życie nie zachęca nas, ale zniechęca.

I przez to wszystko, Jego słowo jest mocne, że wszyscy, którzy wierzą w Chrystusa, są dziećmi żywego Boga. Po trzecie, kolejne błogosławieństwo adopcji, przez łaskę i ducha Bożego, jesteśmy podobni do naszego Ojca w niebie. Nazywam to zasadą podobieństwa rodzinnego.

Nie jesteśmy już, nie należymy już do naszego ojca diabła i nie chcemy już spełniać jego pragnień, porównaj Jana 8:44. Zamiast tego należymy do Boga, naszego Ojca. Kochamy Go i chcemy Mu się podobać, Rzymian 8:14.

Bo wszyscy prowadzeni przez ducha Bożego są synami Bożymi, Rzymian 8:14 . Chociaż Biblia naucza o boskim przewodnictwie, nie w tym wersecie. Nie mówi on o boskim przewodnictwie, które jest biblijną prawdą.

Mówi raczej o wierzących podążających za duchowym przywództwem w świętości i miłości. To znaczy, wszyscy prowadzeni przez ducha Bożego są synami Boga. Jesteśmy prowadzeni przez ducha Bożego, tak jak szeregowcy są prowadzeni przez swojego sierżanta w armii.

Podążamy za duchem Boga. Jesteśmy posłuszni duchowi Boga. I w ten sposób nosimy rodzinne podobieństwo do naszego ojca w niebie.

Podążamy za duchowym przywództwem w świętości i miłości. Dzięki Bożej łasce, czynimy to i tym samym przypominamy naszego ojca w niebie. Idealnie w tym życiu? Nigdy.

Naprawdę w tym życiu? Tak, z Bożej łaski i Jego ducha. Po czwarte, Bóg karci nas, swoje dzieci. Nasz ojciec nas kocha i nas karci.

Autor Listu do Hebrajczyków dzieli się twardą miłością z chrześcijanami znoszącymi prześladowania za wiarę. Rzymian 12, Hebrajczyków 12:7, a następnie 9 i 10. Pan karci tego, którego kocha, i karze każde dziecko, które przyjmuje; każdy syn, którego przyjmuje, znosi cierpienie jako karę.

Bóg obchodzi się z wami jak z synami. Ponadto mieliśmy ludzkich ojców karcących nas i szanowaliśmy ich. Czyż nie powinniśmy być jeszcze bardziej poddani ojcu duchów i żyć? Bo oni, ziemscy ojcowie, karcili nas przez krótki czas na podstawie tego, co wydawało im się dobre.

Ale czyni to dla naszego dobra, abyśmy mogli dzielić się Jego świętością. Hebrajczyków 12:7 i 9 i 10. Piąte błogosławieństwo adopcji.

Jest ich więcej. Wybrałem właśnie pięć, które moim zdaniem są jednymi z najważniejszych. Mamy spadek.

Podobnie jak inne aspekty naszego zbawienia, adopcja jest już i jeszcze nie. 1 Jana 3:2. Drodzy przyjaciele, jesteście teraz dziećmi Bożymi, a to, kim będziemy, jeszcze się nie objawiło. Wiemy, że gdy się objawi, będziemy do Niego podobni, ponieważ ujrzymy Go takim, jakim jest.

1 Jana 3:2. Paweł naucza, że adopcja jest zarówno obecną, jak i przyszłą rzeczywistością. Galacjan 4:7. Nie jesteś już niewolnikiem, ale synem, a jeśli synem, to Bóg uczynił cię dziedzicem. Galacjan 4:7. Teraz jesteście synami lub córkami, a także dziedzicami przyszłego dziedzictwa.

Ponieważ jesteście synami Boga, jesteście także dziedzicami. Cytuję, dziedzicami Boga i współdziedzicami Chrystusa. Jeśli rzeczywiście cierpimy z Nim, możemy być wszyscy z Nim uwielbieni.

Rzymian 8:17. W rzeczywistości tęsknimy za naszym ostatecznym przyjęciem. Cytat: My sami mamy ducha jako pierwsze owoce, a także wzdychamy w sobie, tęsknie oczekując przyjęcia i odkupienia naszych ciał.

Następnym aspektem zastosowania zbawienia, który będziemy studiować, jest uświęcenie. Po krótkim podsumowaniu biblijnym przeprowadzimy historyczny rekonesans, przyglądając się poglądom luterańskim, wesleyańskim, keswickowskim, zielonoświątkowym i reformowanym na życie chrześcijańskie. Następnie rozważymy, po ocenie poglądów, systematyczne formuły uświęcenia.

Uświęcenie i Trójca. Uświęcenie w zjednoczeniu z Chrystusem. Uświęcenie w naszej roli.

A potem przejdziemy do innego tematu, nawet po tym. Uświęcenie, streszczenie biblijne. Bóg jest święty w swojej transcendencji i w swoim charakterze.

Jest nieskalany ani nieskalany żadnym grzechem ani defektem. Jest oddzielony i odrębny od wszystkiego w stworzonym świecie. Uświęcenie, jak naucza Biblia, odnosi się do czegoś poświęconego lub oddanego Bogu.

Coś oddzielonego lub odrębnego od powszechnego użytku. Wierzący w Jezusa Chrystusa są początkowo uświęceni lub święci w oczach Boga. Są świętymi dzięki dziełu Chrystusa na krzyżu.

Jednocześnie wierzący są wzywani do wzrostu i postępu w swojej świętości jako wierzący. Istnieje proces, dzięki któremu jesteście coraz bardziej upodabniani do obrazu Jezusa Chrystusa. Proces ten osiągnie swoje wypełnienie i cel w dniu ostatecznym, kiedy wierzący zostaną udoskonaleni w świętości i przemienieni, aby byli bez skazy i bez winy przed Bogiem.

Historyczne rozpoznanie uświęcenia, które naprawdę prowadzi nas do różnych ewangelicznych poglądów na życie chrześcijańskie. To nie jest apologetyka broniąca wiary przed światem i wrogami wiary. To polemika dotycząca różnych poglądów na życie chrześcijańskie.

I tak skończę krytykując chrześcijan i ich poglądy. Robię to z tym słowem z góry. Podaję prawą rękę wspólnoty wszystkim prawdziwym wierzącym w Chrystusa.

I tak naprawdę wszystkie pięć z tych poglądów zawiera prawdę. A jednak niektóre z nich mają akcenty, z którymi z szacunkiem się nie zgadzam. Podzielę się i podsumuję ich poglądy z ich pism, będę z nimi rozmawiać, brać dobre ziarno i odrzucać łupiny.

Mam nadzieję, że rozumiesz, że moje nastawienie nie ma na celu oczerniania, lecz budowania. Historyczne rozpoznanie. Pamiętam doroczne spotkanie Evangelical Theological Society w 1987 r. poświęcone duchowości chrześcijańskiej.

Byłem zaskoczony, słuchając, jak ewangelicy z różnych tradycji i inni dzielili się swoimi poglądami na życie chrześcijańskie. Chociaż mogli podkreślać, co łączy ich z innymi ewangelikami, zgodnie z oczekiwaniami konferencji, podkreślali swoją odrębność. Rezultatem było pięć bardzo różnych poglądów na życie chrześcijańskie.

Pamiętam, jak siedziałem tam i myślałem, że gdyby jakaś biedna osoba przyszła, z ulicy weszła na to spotkanie, mówię, nowy wierzący, nowy podatny na wpływy wierzący, nie byłoby to zdrowe, ponieważ byłoby tak przesadne akcentowanie i atakowanie innych poglądów, że było to szokiem dla mojego systemu jako osoby, która nauczała teologii chrześcijańskiej przez 20 lat w tamtym momencie. Aby uniknąć tego samego rezultatu, zanim opiszę różne poglądy na życie chrześcijańskie, podzielę się tym, co mają ze sobą wspólnego. Każdy z pięciu poniższych poglądów jest wyznawany przez ewangelików, którzy wierzą w nieomyślność Pisma Świętego, Trójcę, rzeczywistość grzechu, wcielenie, śmierć, zmartwychwstanie i drugie przyjście Chrystusa, zbawienie z łaski przez wiarę w Chrystusa i wiele więcej.

Niemniej jednak poglądy różnią się poniżej pod względem akcentów. Podsumuję uświęcenie z pięciu punktów widzenia. Luterńskiego, Wesleyańskiego, Keswick, Zielonoświątkowego i Reformowanego.

Zamierzam wskazać słuchaczom i widzom kilka książek. Pięć poglądów na temat uświęcenia. Zondervan.

Duchowość chrześcijańska, pięć poglądów na temat uświęcenia. InterVarsity, 1989. Kelly Kapik, redaktor.

Uświęcenie, eksploracje w teologii i praktyce. InterVarsity, 2014. Luterński.

Luterański pogląd na życie chrześcijańskie opiera się na prymacie usprawiedliwienia. Jego relacji do uświęcenia, dialektyki prawo-ewangelia i dictum Lutera, że chrześcijanin jest simul justus et peccator. Jeszcze raz.

Luterański pogląd na życie chrześcijańskie opiera się na fakcie, że usprawiedliwienie zawsze musi być dla nich na pierwszym miejscu. Relacja usprawiedliwienia do uświęcenia, luterańska dialektyka kontrastu prawo-ewangelia i dictum Lutera, że chrześcijanin jest zawsze jednocześnie sprawiedliwy i grzeszny. Simul justus et peccator .

Standardowa chrześcijańska dogmatyka Francisa Piepera stwierdza, że w teologii luterańskiej artykuł usprawiedliwienia jest centralnym, głównym artykułem, na którym doktryna chrześcijańska i kościół chrześcijański stoją i upadają. Jest szczytem całej chrześcijańskiej nauki. Francis Pieper, *Christian Dogmatics* , cztery tomy, tom 2, 512 do 513.

W tych słowach tradycja Lutera pozostaje wierna swojemu założycielowi, który pisał o usprawiedliwieniu. Cytat: jeśli ten artykuł się utrzyma, kościół się utrzyma. Jeśli ten artykuł się zawali, kościół się zawali.

Martin Luther, *What Luther Says*, antologia, trzy tomy, tom 2, 7, strona 704, przypis 5. Usprawiedliwienie zajmuje tak ważne miejsce w dogmatyce luterańskiej, że krytycy czasami twierdzą, że nie ma w nim miejsca na uświęcenie. To nieprawda, chociaż luteranizm bardzo chroni prymat usprawiedliwienia. Jak zobaczymy, Pieper potwierdza dwie zasady, które podsumowują związek, relację między usprawiedliwieniem a uświęceniem.

Po pierwsze, istnieje nierozdzielny związek między usprawiedliwieniem lub wiarą a uświęceniem. Gdzie jest usprawiedliwienie, tam jest w każdym przypadku również uświęcenie. Po drugie, ale w tym nierozdzielnym związku, wóz nie może być stawiany przed koniem.

To znaczy, uświęcenie nie powinno być stawiane przed usprawiedliwieniem, ale musi być pozostawione na właściwym miejscu jako konsekwencja i skutek usprawiedliwienia. Pieper, *Christian Dogmatics*, strona 7. Jeśli uważasz, że to wskazuje, że ta sprawa jest raczej fundamentalna dla reszty jego dogmatyki znajdującej się na stronie 7, masz rację. Kluczem do luterańskiej egzegezy obu testamentów jest dialektyka między prawem a ewangelią.

W swoim odkryciu ewangelii Luter cenił rozróżnienie prawo-ewangelia. Znalazł w nim sposób na nadanie sensu całemu pismu w świetle przesłania Pawła o usprawiedliwieniu z łaski przez wiarę w Chrystusa. Prawo oznacza nie tylko Dziesięć

Przykazań, ale wszystkie wymagania, obowiązki, groźby, ostrzeżenia i osądy Pisma Świętego.

Wymagania prawa są niemożliwe do spełnienia przez grzeszników. Rzymian 3.10. Rzymian 6.23. Nawet, cytuję, wszystkie nasze sprawiedliwe czyny są jak zanieczyszczona szata. Izajasz 64.6. Ludzie i wszystkie ich myśli i czyny są skażone grzechem, a grzech potępia ich przed świętym Bogiem.

To jest główna funkcja prawa, zgodnie z nauką luterańską. Wspomniałem na marginesie, Luter, Kalwin uznaje to potępiające użycie prawa, ale wskazuje na pierwotny kontekst Dziesięciu Przykazań. Ja jestem Pan, twój Bóg, który odkupił cię z niewoli egipskiej, a później, pośród wczesnego przykazania, okazuje miłującą dobroć tym, którzy mnie kochają i przestrzegają moich przykazań.

Kalwin mówi, że głównym i zasadniczym zastosowaniem prawa jest kierowanie życiem chrześcijańskim. Luter obawiał się, że jeśli ktoś tak mówi, wprowadza prawo tylnymi drzwiami i w jakiś sposób zagraża wolnemu usprawiedliwieniu. Ewangelia jednak nie stawia wymagań, ale odpuszcza nasze grzechy przez ukrzyżowanie Jezusa.

Ewangelia daje wiarę nawet biednym grzesznikom, aby mogli być zbawieni. Jezus był naszym zastępcą we wszystkim, co powiedział i zrobił, szczególnie w swojej śmierci, zmartwychwstaniu i późniejszym zwycięstwie. I wszystko to jest ewangelią.

Bóg przekazuje nam to, co Jezus uczynił dla nas poprzez kościół, sakramenty i głoszenie słowa. Prawo przekonuje nas o naszej niemożności i przyciąga nas do Chrystusa, który zbawia nas w ewangelii, Bożej mocy ku zbawieniu, Rzymian 1:16. Rozróżnienie prawo-ewangelia uczy nas, że życie chrześcijańskie nie polega głównie na przestrzeganiu zasad, ale na otrzymywaniu Bożego przebaczenia.

Każdego dnia prawo nas potępia, a Chrystus nam wybacza. To jest wielkie przesłanie Biblii, a zatem wielkie przesłanie kościoła, na którym opiera się życie chrześcijańskie. Każde inne przesłanie umniejsza grzeszność grzechu i czyni hipokrytami lub prowadzi do teologii zasług, która napełnia swoich wyznawców fałszywą dumą.

Luter słynnie zdefiniował chrześcijanina jako kogoś, kto jest simul justus et peccator, jednocześnie sprawiedliwy w Chrystusie i grzesznik w sobie. Wierzący jest Chrystusem; wierzący w Chrystusa jest jednocześnie simul sprawiedliwym justus w oczach Boga poprzez wolne usprawiedliwienie, ale zawsze także pod każdym względem grzesznikiem peccator w sobie. Luterański teolog David Scare, który przemawiał na tej konferencji na spotkaniu ETS, dreszcz mnie przeszedł, gdy podążyłem za kimś, kto nauczał, że przez poleganie na Duchu Świętym i uzdalniającej łasce Bożej, Bóg zamierzał, abyśmy czynili postępy w życiu chrześcijańskim.

Cytuję profesjonalnego luterańskiego teologa Davida Scare'a, nie ma postępu w życiu chrześcijańskim. Zawsze i tylko jesteśmy simul justus et peccator . Wow.

Ten sam brat, a jest on bratem w Chrystusie i bardzo inteligentnym profesorem, który napisał wiele książek, podkreśla znaczenie słowa simul w tym samym czasie w maksymie Lutra dla życia chrześcijańskiego. Koncepcja Lutra, cytuję, cytuję tutaj obszernie, artykuł Davida Scare'a, Sanctification in Lutheran Theology w Concordia Theological Quarterly, 1985, strony 181 do 195. Cytat, Koncepcja Lutra simul justus et peccator jest fundamentalna dla luterańskiego rozumienia nie tylko usprawiedliwienia, ale także uświęcenia.

Przed Bogiem człowiek jest całkowicie usprawiedliwiony, a ta sama osoba jest w sobie i widzi siebie jako grzesznika. W tym rozumieniu ważne jest łańskie słowo simul w tym samym czasie, a nie w sensie sekwencyjnym, jakby jedno następowało po drugim w punkcie czasowym. W teologii luterańskiej usprawiedliwienie opisuje relację wierzącego z Bogiem.

Uświęcenie opisuje tę samą rzeczywistość co usprawiedliwienie, ale opisuje relację usprawiedliwionego chrześcijanina ze światem i społeczeństwem. Usprawiedliwienie i uświęcenie nie są dwiema odrębnymi rzeczywistościami, ale tą samą rzeczywistością widzianą z różnych perspektyw Boga i człowieka. Z perspektywy Boga rzeczywistość chrześcijanina jest całkowicie bierna i nie przyczynia się do niczego, ponieważ przyjmuje tylko Chrystusa.

Z perspektywy świata ta sama rzeczywistość nigdy nie ustaje w swojej aktywności i niestrudzenie wykonuje wszystkie dobre dzieła. John Wesley, 1703-1791, nie tylko osiągnął wielki sukces jako ewangelista i organizator grup uczniów, ale także odcisnął swoje piętno jako chrześcijański teolog. Jego teologia była eklektyczna i łączyła elementy greckich ojców, duchowych pisarzy średniowiecza, pietystów, reformatorów i purytanów.

Jak można się spodziewać, jego pogląd na uświęcenie również nie był monochromatyczny. Wesley zasadniczo nauczał reformacyjnej doktryny usprawiedliwienia, zgodnie z którą Bóg ogłasza sprawiedliwymi wszystkich, którzy ufają Jezusowi jako swojemu zastępcy. Ci, którzy pozytywnie reagują na powszechną, uprzedzającą łaskę, wierzą w Chrystusa i rodzą się na nowo.

Uświęcenie zaczyna się od nawrócenia i jest stopniowe, jest wynikiem uświęcającej łaski Bożej. Do tych poglądów Wesley dodał swoją doktrynę dojrzałości wierzącego, która jest znana jako chrześcijańska doskonałość, całkowite uświęcenie, świętość lub drugie błogosławieństwo. Chrześcijańska doskonałość, całkowite uświęcenie, świętość lub drugie błogosławieństwo.

Wesley nauczał zatem, że uświęcenie było zarówno postępowe, zaczynając od nawrócenia, jak i natychmiastowe w chrześcijańskiej doskonałości. Uświęcenie obejmowało stosowanie metod duchowych, za co on i jego koledzy zyskali szyderczy przydomek *Metodyści*, będąc studentami w Oksfordzie. Wpływ na niego miał Tomasz a Kempis, którego książka *O naśladowaniu Chrystusa* stała się klasyką pobożności.

Nadal tak jest. Wesley odkrył, że stosowanie metodycznej samodyscypliny było konieczne z powodu wrodzonego grzechu, jak powiedział, ale nie wystarczało do zwycięstwa nad grzechem w życiu chrześcijańskim. Wesley słyszał o chrześcijańskiej doskonałości, zanim doświadczył usprawiedliwienia z łaski przez wiarę w Chrystusa.

Dowiedział się o tym z pism Tomasza a Kempis, biskupa Jeremy'ego Taylora i współczesnego Wesleyowi Williama Lawa. Jezus podsumował jego cel w dwóch największych przykazaniach: kochaj Pana, Boga swego, całym swoim sercem, całą swoją duszą, całym swoim umysłem, kochaj bliźniego swego jak siebie samego, Ewangelia Mateusza 22, wersety 37–39. Wesley znalazł je również u ojców greckich, szczególnie Klemensa Aleksandryjskiego, i u średniowiecznych pisarzy duchowych.

Po tym, jak jego surowa dyscyplina w Oksfordzie i Georgii nie przyniosła chrześcijańskiej dojrzałości, jego posługa w Georgii, nawrócenie Wesleya odnowiło jego oczekiwanie na jej osiągnięcie, ale ponownie nie udało mu się osiągnąć chrześcijańskiej doskonałości. Tym samym doszedł do wniosku, że całkowite uświęcenie można osiągnąć tylko w chwili śmierci. Niemniej jednak naciskał dalej, szukając chrześcijańskiej doskonałości i wierzył, że Bóg może doprowadzić go do tak całkowitego poświęcenia się Bogu, jak to podsumowuje się w imię tej doktryny.

Całkowite uświęcenie nie oznacza bezgrzeszności, jasne? Oznacza to całkowite poświęcenie się Bogu, którego się nie popełnia, powiem tylko, poważnych grzechów. Pozwolę mu rozróżnić rzeczy za nas. Jak napisał Wesley w *A Plain Account of Christian Perfection*, w dziełach Johna Wesleya, tom 11, strony 366-466, 100 stron, Wesley nie postrzegał tego jako bezgrzeszności, ale jako nieumyślnego grzeszenia przeciwko Bogu z powodu przytłaczającej miłości do Niego.

To dobrze, to prawda. W tym kontekście, interpretując 1 Jana 3:9, ktokolwiek narodził się z Boga, nie popełnia grzechu, King James Version, z której korzystał, Wesley definiuje grzech jako dobrowolne przekroczenie znanego prawa. Przyznaje on, że mimowolne przekroczenia, że musimy wyznawać całe nasze życie, i jest wdzięczny, że Chrystus umarł za wszystkie nasze przekroczenia, zarówno dobrowolne, jak i mimowolne.

Jednakże chrześcijańska doskonałość dotyczy dobrowolnych wykroczeń. Wierzący będą wolni od mimowolnych wykroczeń dopiero, gdy Chrystus powróci. W *A Plain Account of Christian Perfection* Wesley podkreśla, że łaska Boża jest wystarczająca, aby zbawić i całkowicie uświęcić to życie.

Gdy został poproszony o krótką definicję chrześcijańskiej doskonałości, wyjaśnił, że składa się ona z, cytuję, czystej miłości panującej samotnie w sercu i życiu. To jest cała doskonałość biblijna, cytuję. Wielu chrześcijan osiąga uświęcenie po nawróceniu, ale nie wszyscy.

Gdy wierzący to osiągną, przestają buntować się przeciwko Bogu i jego przykazaniom, ale radośnie słuchają Go, który napełnia ich serca miłością do Niego. Thomas Noble napisał, że długoterminowy twórczy wkład teologiczny Wesleya, cytuję, powinniśmy szukać go być może w doktrynie życia chrześcijańskiego, cytuję. Doktryna ta zawiera wiele elementów, z których jednym z najsłynniejszych jest wesleyańska doktryna całkowitego uświęcenia, którą próbowałem opisać.

Wesley wpłynął na swoich teologicznych spadkobierców na wiele sposobów, w tym przekazując im swoją doktrynę chrześcijańskiej doskonałości. Jednak w jednym względzie większość zerwała z nim, podczas gdy Wesley połączył progresywne uświęcenie z natychmiastowym całkowitym uświęceniem. Cytuję teraz Kennetha Gridera z wesleyańskiej teologii świętości, strona 38.

Adam Clark, młodszy współczesny Wesleya, patrzył na tę sprawę inaczej niż Wesley. Píše, a ja cytuję w cytacie, że w żadnej części Pisma Świętego nie nakazuje się nam szukać świętości stopniowo. Mamy przychodzić do Boga zarówno po natychmiastowe i całkowite oczyszczenie ze wszystkich grzechów, jak i po natychmiastowe przebaczenie.

Ani stopniowe przebaczenie, ani seryjne oczyszczenie nie istnieją w Biblii, cytuję. Kenneth Grider słusznie zauważa, cytuję, w kwestii stopniowego uświęcenia, że ruch świętości uznał pogląd Clarka za biblijny, a nie Wesleya. Kontynuujemy nasze podsumowanie różnych chrześcijańskich poglądów na uświęcenie w życiu chrześcijańskim w naszym następnym wykładzie.

To jest dr Robert Peterson i jego wykład na temat zbawienia. To jest sesja 15, Adopcja, część 2, i Uświęcenie, część 1, Historyczne rozpoznanie.